

Pirkkalasta Messukylän papiksi

Helmisen Eetu oli rippikoulussa tavalliselta vaikuttanut, lentopalloa harrastanut rippikoulupoika. Viime touku-
kuussa hänet vihittiin papiksi Messukylän seurakuntaan.

Kuten useimmat nuoret ja aikuisuutta lähestyvät ihmiset, itsekin mietin täysikäistymisen kynnyksellä mitä haluaisin tehdä isona. Seuriksesta ja seurakunnasta oli tullut isosvuosina rakas paikka, joten ajattelin voisiko elämässä tehdä töitä sellaisen parissa. Mahdollisuudet mielessäni rajautuivat karkeasti diakonia-ammattikorkeakoulun nuorisotyökoulutukseen tai yliopiston teologiseen tiedekuntaan, joka papiksi haluavilta edellytetään. Jälkimmäinen tuntui itselleni luontevammalta ja paikka tiedekunnasta aukeni toisella yrittämällä.

Ensimmäisinä kuukausina yliopistossa en edes tiennyt mikä on yliopisto ja mitä siellä oikein pitäisi tehdä, mitä on teologia ja mitä oikein ollaan opiskelemassa. Onneksi melko nopeasti löytyi sopiva mentori, joka inspiroi opiskelemaan ja hakeutumaan niille kursseille, joista lopulta aidosti kiinnostuin. Ensimmäiset

vuodet (tai tarkkaan ottaen koko aika yliopistossa) olivat vasta opiskelemaan opettelua, jotka tarjosivat välineitä ja suuntaviivoja sille mitä kohti kannattaa pyrkiä.

Yliopistosta ei suinkaan valmistuta papiksi, vaan teologian maisterin koulutus (tietyin edellytyksin) mahdollistaa pappisvirkaan hakemisen. Juhlallisesti sanottuna Suomen kirkko ja seurakunta kutsuu keskuudestaan henkilöitä toimittamaan papin virkaa, jolloin piispa vihki henkilön papiksi. Käytännössä homma kuitenkin menee niin, että teologian maisteri voi hakea papin töitä ja sopivan paikan ja aikataulun tullen voit varten saada pappisvihkimyksen. Tämän jälkeen on ylitetty korkein kynnys eli vihkimyksen saaminen ja pappi on vapaa hakemaan mitä tahansa avoimena olevaa virkaa.

Opiskelut ja luentosalissa vietetyt tunnit eivät olleet se mikä valmistit työelämään vaan kesätyöt, harjoittelut ja verkostoitumiset. Parin Pirk-

kalassa vietetyn työkesän jälkeen rohkaistu hakemaan kokemuksia myös muualta; Nokialta ja myöhemmin Tampereelta, jotka olivat työelämään pääsyn kannalta ratkaisevia askelia. Nokialla sain laajennettua katsontakantojani ja loin niitä suhteita, jotka olivat avaamassa tietä Tampereelle, josta lopulta sain myös pappisvihkimyksen.

Olen ajatellut, että elämää helpottaa kun on määränpää, jota kohti kulkea, sekä suunnitelma sinne pääsemiseksi. Näiden lisäksi apua on ollut erityisesti siitä, että on ollut joku edellä kulkija, jolta on saattanut kysyä neuvoa milloin minkäkin pienen ja suuren asian kanssa. Silloinkin kun on ollut epävarma päämäärästä tai suunnitelmasta, on apua saanut joltain itseä kokeneemmalta, joka on osannut valita rohkaisevat sanat. Toivottavasti itsekin on osannut oikealla tavalla rohkaista toisia.

Eetu Helminen

